Învăţăturile pe care le conţine această broşură au fost extrase în întregime din opera vorbită şi scrisă a Dr. Samael Aun Weor.

ENIGMELE MORŢII

„Persoanele nu sunt interesate să înţeleagă cu adevărat profunda semnificaţie a Morţii; singurul lucru care-i interesează cu adevărat pe oameni este să continue dincolo şi asta este totul".

Samael Aun Weor

MOARTEA, O OPERAŢIE MATEMATICĂ

„Viaţa este un tip de energie determinată şi care determină. De la naştere până la moarte există în organismul uman diferite tipuri de energie.

Singurul tip de energie căruia organismul nu-i poate rezista este energia Razei Morţii. Această rază posedă un voltaj electric foarte înalt. Organismul uman nu poate rezista acestui voltaj.

În acelaşi fel în care un fulger poate să distrugă un copac, raza morţii poate să distrugă inevitabil organismul uman.

Raza morţii conectează fenomenul morţii cu cel al naşterii. Raza morţii produce descărcări electrice foarte intime şi produce de asemenea o notă cheie care are puterea precisă de a combina genele în ovulul fecundat. Raza morţii reduce organismul uman la elementele sale fundamentale".

Samael Aun Weor: „*Educaţie Fundamentală".*

CEEA CE SUNTEM

Primul lucru pe care cineva trebuie să-l ştie în viaţă este de unde vine, încotro merge, care este scopul existenţei, pentru ce suntem

aici…

Fără îndoială, dacă vrem să ştim ceva în ceea ce priveşte destinul care ne aşteaptă, asupra propriei vieţi, este indispensabil deci, în primul rând, să ştim ceea ce suntem, asta este urgent şi de neînlăturat.

Corpul fizic în sine nu este singurul lucru. Un corp este format din organe şi fiecare organ e compus din anumite celule, fiecare celulă este formată din molecule şi fiecare moleculă din atomi. Dacă divizăm un atom eliberăm energie. Atomii sunt compuşi din ioni, care se rotesc în jurul electronilor, protoni, neutroni, etc. etc. etc. Toate acestea sunt cunoscute din fizica nucleară.

În ultimă instanţă, corpul fizic se rezumă la diferite tipuri şi subtipuri de energie, şi aceasta este foarte interesant; chiar gândirea umană este o energie. Anumite unde care ies din creier pot fi înregistrate. Ştim că oamenii de ştiinţă măsoară vibraţiile mentale cu aparate foarte sensibile şi aceste vibraţii sunt catalogate drept microvolţi. Astfel deci, în ultimă instanţă, organismul nostru se reduce la diferite tipuri şi subtipuri de energie.

Materia este numai energie condensată, de aceea Albert Einstein a spus: „Energia este egală cu masa înmulţită cu viteza luminii la pătrat". El a spus de asemenea: „Masa se transformă în energie şi energia în masă". Astfel, ca o sinteză, materia este energie condensată.

3

Corpul fizic posedă un fond organic vital. Acesta este LINGAM SARIRA al teozofilor, adică condensarea biotermo-electro-magnetică. Acest corp este baza vieţii organice. Niciun organism nu poate trăi fără corpul vital. Fiecare atom al corpului vital pătrunde în fiecare atom al corpului fizic, şi în acest fel, îl face să vibreze.

Toate fenomenele chimice, fiziologice şi biologice, orice fel de fenomen de recepţie, toate procesele metabolice, toate acţiunile calorice etc., îşi au baza în corpul vital. Acest corp este cu adevărat un fel de dublu organic. De exemplu, dacă un braţ al acestui dublu organic iese din braţul fizic, simţim cum mâna este amorţită. Fiecare atom al corpului vital intră în fiecare atom al corpului fizic, de aceea se produce o vibraţie; această vibraţie este cea pe care o simţim când braţul începe să-şi revină din amorţeală.

Dacă am fi capabili să retragem complet corpul vital din corpul fizic al unei persoane, această persoană ar muri. Aceasta este foarte interesant. Acest corp nu este decât secţiunea superioară a corpului fizic. Este partea tetradimensională a corpului fizic. Studenţii Vedelor consideră corpul vital şi cel fizic ca fiind o unitate.

Dincolo de corpul fizic, cu baza sa vitală organică, găsim Egourile. Egoul este suma diferitelor elemente inumane pe care le avem în interiorul nostru. Aceste elemente le numim: Mânie, Lăcomie, Desfrâu, Gelozie, Orgoliu, Lene, Gurmandism etc. Avem atât de multe defecte încât nici dacă am avea 1.000 de limbi pentru a vorbi şi cerul gurii de oţel nu ne-ar ajunge niciodată să le enumerăm pe toate.

Există persoane care întronează egourile în inimă şi le fac un altar pentru a le adora. Aceste persoane cred că Egoul este divin, dar ei se înşală.

Există persoane care divizează Eul în două: Eul superior şi Eul inferior.

Ei vor ca Eul superior să controleze Eul inferior. Aceste persoane nu vor să realizeze că partea inferioară şi cea superioară sunt acelaşi lucru. Eul în sine este al timpului, eul este un roman cu multe volume. În Eu se găsesc toate aberaţiile noastre, defectele noastre, toate elementele care fac din noi adevărate animale intelectuale în sensul cel mai complet al cuvântului. Unii spun că „Alter Egoul" este divin şi-l adoră, acesta este un alt fel de a căuta o scăpare pentru a diviza Eul. Eul este eu şi asta-i tot.

CEEA CE RĂMÂNE

În Panteon sunt trei lucruri:

1. Corpul de carne şi oase care ajunge în mormânt;

2. Corpul vital sau „Corpul bioplastic", cum îl numesc ruşii, care pluteşte în apropierea cadavrului şi se descompune puţin câte puţin, odată cu corpul fizic. Ştim foarte bine că la fiecare 7 ani corpul fizic se schimbă total şi că nu rămâne niciun atom viu din corpul vechi. Dar corpul vital nu se schimbă. Acest corp conţine toţi atomii copilăriei, adolescenţei, tinereţii, maturităţii, bătrâneţii şi decrepitudinii.

3. Personalitatea umană. Personalitatea nu este corpul fizic, personalitatea este energetică. Nu o putem vedea cu ochii fizici, dar ea există. Când o persoană vine pe lume, ea nu are personalitate. Aceasta se formează urmând exemplul părinţilor, cu ceea ce învăţăm la şcoală,

cu experienţa vieţii etc. În realitate, personalitatea se formează în timpul primilor 7 ani de viaţă şi se dezvoltă cu experienţă şi timp.

Personalitatea e fiica timpului său, se naşte în timpul său şi moare în timpul său. Nu există niciun „mâine" pentru personalitate. După moartea corpului fizic, personalitatea rămâne în mormânt, însă ea iese când cineva îi aduce flori, când cineva o vizitează; în acel moment ea iese, ca apoi să se întoarcă din nou în mormânt. Personalitatea umană este perceptibilă pentru clarvăzători. Orice persoană care are puţină extrapercepţie poate vedea cum ex-personalitatea se dezintegrează lent în cimitir.

Vreau să vă povestesc, în legătură cu acestea o poveste, un fapt insolit. Într-o zi, la o petrecere era o femeie care se deosebea de celelalte persoane care se aflau la acea reuniune prin felul său vesel de a fi şi prin frumuseţea sa fizică.

Mulţi tineri au dansat cu ea până la trei dimineaţa. În acel moment, femeia îl rugă pe însoţitorul ei să-i dea o haină pentru că îi era frig. Imediat, tânărul se oferi să o însoţească până acasă. Femeia a acceptat şi au plecat împreună.

Au luat o maşină, însoţiţi de nişte prieteni ai tânărului şi au ajuns până la poarta casei unde au lăsat femeia şi au plecat. În ziua următoare, tânărul care i-a dat haina se îndreptă cu prietenii săi spre adresa unde o lăsaseră pe femeie pentru a-şi recupera haina.

Ajunseră la poarta casei şi o femeie foarte în vârstă deschise uşa, întrebându-i: „*Ce doriţi?*" şi unul dintre tineri răspunse: „*Căutăm o haină pe care am dat-o ieri seară unei doamne care locuieşte aici*". Atunci, bătrâna răspunse cu surpriză: „*Dacă doriţi această haină trebuie să mergeţi s-o căutaţi la cimitir; o veţi găsi pe mormânt; căci această femeie, persoana cu care aţi dansat ieri seară a murit de mulţi ani*".

Tinerii, surprinşi, s-au îndreptat spre Panteon. Au căutat mormântul femeii şi au găsit haina în acel loc.

Putem vedea aici, dragi prieteni, un caz extraordinar de materializare. Cu adevărat, incredulii, scepticii cred că aceasta este o poveste pentru copii. Însă pentru alte persoane această experienţă este o teribilă realitate. Pentru că este un lucru să ai un concept asupra unei teme pe care n-o crezi şi altceva este a-l experimenta tu însuţi.

Bun, acum, care era lucrul pe care tinerii l-au putut vedea şi

atinge? Cine a dansat în timpul petrecerii? Aceasta este realitatea ex-personalităţii. Aceasta, uneori, poate deveni vizibilă şi tangibilă. Personalitatea este energetică. Ea rămâne în mormânt, dar, uneori ea iese şi se poate plimba în diferite locuri.

CEEA CE CONTINUĂ

Dar nu toate lucrurile merg la Panteon; Există ceva ce continuă: sunt „Valorile", atât pozitive, cât şi negative, sunt „Eurile" bune şi „Eurile" rele.

V-am explicat deja că fiecare persoană este mai multe persoane, adică mai multe „Euri". Un lucru este „Eul geloziei" şi altul, „Eul non-geloziei". Un lucru este „Eul iubirii" şi altul, „Eul non-iubirii". Un lucru este „Eul mâniei" şi altul, „Eul nonmâniei". Din toate aceste defecte trebuie înţeles că „Eul" nu există doar într-un mod individual. „Eul" este o grămadă de „Euri", fiecare cu mentalul lui propriu, voinţa proprie, propriile sentimente. Ceea ce spunem noi aici putem să vedem în întregime; dovada o avem în faptul că o persoană iubeşte pe o alta timp de o jumătate de oră.

Concluzie: Moartea este o sumă de operaţii matematice. O dată ce operaţiile matematice sunt terminate ceea ce rămâne este un singur lucru: „Valorile", adică, cantitatea de Euri diabolice ce personifică defectele noastre psihologice.

Eternitatea devorează. În lumina astrală Valorile noastre se atrag şi se resping în acord cu Legea atracţiei universale. Aceste Valori, uneori se ciocnesc între ele sau pur şi simplu se atrag şi se resping.

Astfel deci, ceea ce continuă după moarte nu este un lucru prea frumos. Elementele care nu sunt distruse cu corpul fizic nu sunt altceva decât grămada de diavoli, agregatele psihice, defectele. Singurul lucru pozitiv care există în fondul tuturor acestor entităţi cavernoase care constituie Egoul este Conştiinţa, Esenţa, Buddhata…

Moartea se reîntoarce la punctul originar de plecare. Dacă un om nu lucrează asupra propriei vieţi şi nu încearcă s-o modifice, este clar că este pe cale să piardă timpul în mod mizerabil, căci un om nu este altceva decât ceea ce va fi. Trebuie să ne lucrăm propria viaţă, pentru ca să devină o operă de măiestrie. Viaţa este ca un film. Când terminăm filmul îl purtăm în eternitate. În eternitate trăim din nou viaţa pe care am trăit-o. În timpul primelor zile de dezîncarnare morţii văd casa unde au locuit şi continuă să locuiască în acest loc. Dacă

cineva moare la 80 de ani continuă să trăiască cu nepoţii săi şi se va aşeza la masă etc.

Egoul perfect e întotdeauna viu. Nu va fi niciun alt lucru care să ne demonstreze contrariul. Pentru Ego, din păcate nimic nu se schimbă. Egoul vede întotdeauna viaţa în acelaşi mod. De exemplu, că este aşezat la o masă şi cere alimentele obişnuite. E clar, că această familie nu-l va vedea, însă subconştient va da defunctului alimentele. Evident, nu vor fi alimente fizice, căci aceasta ar fi imposibil, însă îi vor servi forme mentale foarte asemănătoare alimentelor pe care mortul obişnuia să le mănânce.

Dezîncarnaţii pot vedea sau participa la priveghi, dar niciodată ei nu se gândesc că acest priveghi este pentru ei. Ei cred că priveghiul este pentru o altă persoană care a murit. Acest defunct se simte viu, căci nu se gândeşte niciodată că este mort. Dacă se plimbă pe stradă va vedea exact aceleaşi lucruri pe care le-a văzut în timpul vieţii şi nimic nu-l va face să se gândească la faptul că ceva s-a întâmplat. Dacă merge la biserică, îl va vedea pe preotul care face slujba, va participa la ritual şi foarte liniştit va ieşi din biserică, perfect convins că este viu. Nimic nu-l va putea face să se gândească că este mort. Dacă cineva încearcă să-i spună contrariul acest defunct va zâmbi şi nu-l va crede, nu va accepta în niciun fel această afirmaţie.

ÎNGERII VIEŢII ŞI AI MORŢII

„Moartea şi concepţia se află în relaţie intimă. Extremele se ating. Calea vieţii este formată de urmele paşilor carului morţii.

Ultimele clipe ale celui care agonizează sunt asociate cu deliciile erotice ale cuplurilor care se iubesc.

În ultima secundă a vieţii, chiar în momentul în care exalăm ultima suflare, transmitem viitorului organism care ne aşteaptă dincolo de timp şi de distanţă o anumită configuraţie cosmică particulară care urmează să se cristalizeze în ovulul fecundat.

Prin intermediul cordonului de argint (faimosul Antakarana) suntem conectaţi la spermatozoidul fecundant…

Dar Esenţa, să precizăm, nu pătrunde în corpul fizic decât în momentul primei noastre inspiraţii…”

Cum am spus deja, în dimensiunile superioare ale spaţiului trăiesc fiinţe inefabile, oameni în sensul cel mai complet al cuvântului, adică îngeri, arhangheli, zei etc. Fiecare dintre aceste inteligenţe divine face o muncă în lumea în care trăieşte. Toate procesele vieţii şi ale morţii fiinţei umane sunt dirijate. Vrem, de aceea, şi pentru a ilustra tema noastră să ne referim la îngerii vieţii şi ai morţii.

Îngerii care dirijează procesele naşterii trăiesc în mod normal în a patra dimensiune, în lumea eterică sau vitală. Cei care guvernează moartea trăiesc în a cincea dimensiune. E faimoasa lume astrală a ocultiştilor. Primul tip de îngeri conectează ovulul cu spermatozoidul. E un tip de îngeri carte taie legătura dintre Ego şi corpul fizic.

Îngerii vieţii au o înfăţişare de copil. Ei cunosc multă medicină ocultă. Ei au putere asupra apelor existenţei, asupra materiei, asupra lichidului amniotic, asupra organelor creatoare etc.

Fără îndoială, îngerii vieţii lucrează cu femeia în timpul sarcinii. Aceşti îngeri pot deschide orice matrice şi ajuta în toate naşterile. Sunt medici minunaţi, sunt într-adevăr cei care se însărcinează să conecteze firul vieţii cu ovulul fecundat. Sunt agenţi secreţi care ajută femeia însărcinată.

Creatura gestează în pântec, însă sufletul care se întoarce intră în corp doar în momentul în care copilul inspiră aerul pentru prima dată.

Este vital şi indispensabil să înţelegem acest lucru. Astfel deci, înainte de această viaţă pe care o avem acum, am avut nu numai o singură viaţă, ci mai multe.

Îngerii morţii, care se însărcinează să taie firul existenţei, se află în preajma persoanei care agonizează atunci când vine momentul morţii.

În momentul precis al ultimei noastre respiraţii, îngerii morţii scot Sufletul din corp şi taie cu coasa cordonul de argint, acel fir misterios argintat, care leagă sufletul cu corpul fizic. Acest cordon magnetic corespunde cordonului ombilical. El se poate scurta sau alungi până la Infinit.

Somnul este ca o mică moarte. Se ştie că în timpul somnului,

Sufletul nu este în corp; el călătoreşte în depărtări şi atunci firul de argint se alungeşte infinit; graţie acestui fir Sufletul poate să se întoarcă în corpul fizic în momentul trezirii.

Muribunzii pot vedea îngerii morţii sub o figură spectrală, scheletică, cu costumul lor funerar. E clar că aceste figuri, atât de sinistre, ei le au doar atât timp cât lucrează; în afara muncii lor ei au figuri frumoase, poate de copii, de femei, de bătrâni venerabili. Îngerii morţii nu sunt niciodată răi sau perverşi. Aceşti îngeri lucrează întotdeauna în acord cu Marea Lege; fiecare se naşte la momentul potrivit şi moare la momentul potrivit.

În viaţa de toate zilele, poliţia se îmbracă în uniforme, medicii cu costumele albe de clinică, judecătorii cu robele, sacerdoţii cu hainele religioase etc. Veşmintele funerare şi figurile scheletice ale îngerilor morţii îi înspăimântă pe cei care nu şi-au trezit încă Conştiinţa.

Îngerii morţii sunt oameni perfecţi. Moartea unei fiinţe iubite e crudă. Aceasta ne poate crea impresia că îngerii morţii ar fi foarte cruzi. Însă ei nu sunt, deşi aceasta pare incredibil. Îngerii morţii lucrează în acord cu Legea, cu înţelepciunea supremă şi cu foarte multă iubire şi milă. Aceasta putem s-o înţelegem cu claritate atunci când ne identificăm cu îngerii morţii în lumile interne.

Simbolurile funerare ale îngerilor morţii sunt coasa care taie vieţile, corpul de mort, clepsidra, cucuveaua etc.

Îngerii morţii sunt aşezaţi ierarhic. Între ei există grade şi grade, niveluri şi niveluri etc.

Îngerii morţii au un templu în lumea astrală, de asemenea şcoli, palate şi biblioteci. Acolo, în imensitatea marelui ocean al vieţii, există un palat funerar unde locuieşte unul dintre Geniile principale ale Morţii. Faţa sa este ca aceea a unui copil inefabil şi corpul său ca acela al unui bărbat teribil.

Această Fiinţă minunată este un „Androgin divin", mii de îngeri ai morţii lucrează sub conducerea sa. În bibliotecă există miliarde de volume în care sunt scrise numele şi datele Karmice ale acelora care trebuie să moară, fiecare are ziua şi ora lui, în acord cu Legea Destinului (Karma). Ştiinţa morţii este extrem de divină…

CELE TREI JUDECĂŢI PE CARE LE TRĂIESC DEZÎNCARNAŢII

„Misterele Morţii sunt grandioase. Iisus, în singurătatea din deşert, a cunoscut-o pe adorabila Zeiţă a Morţii, înainte să intre în Iordan.

Zeiţa Mamă Moarte este cunoscută la azteci sub numele de Mictlancihuatl şi ea este îngerul suprem al îngerilor morţii. Ea este singura care ne poate elibera de dureri şi de amărăciune. Ea ne scoate de milioane de ori din această vale a plângerii, întotdeauna plină de grandioasă iubire maternă, plină de milă; adorabilă şi bună.

Binecuvântata Zeiţă a Morţii este iubire şi milă; aztecii au reprezentat-o cu o diademă cu nouă cranii. Nouă este Iniţierea. Cel care realizează Arcanul 13 se eliberează total. Ea primeşte şi dă, de aceea ea este reprezentată cu patru mâini".

Samael Aun Weor: „*Mistere Majore".*

CARTEA TIBETANĂ A MORŢILOR spune: „*Eşti într-un leşin în timpul ultimelor trei zile şi jumătate. Când te trezeşti din acest leşin, te vei gândi: ce s-a întâmplat? În acest moment toată Samsara (Universul fenomenic) va fi în revoluţie*".

Cartea Tibetană a morţilor afirmă deci, că toţi oamenii cad, în momentul morţii, într-un leşin care durează trei zile şi jumătate.

Max Heindel, Rudolf Steiner şi mulţi alţi scriitori susţin că în timpul acestor trei zile şi jumătate Egoul dezîncarnat va derula toată viaţa sub formă de imagini, retrospectiv.

În momentul morţii şi în timpul următoarelor trei zile şi jumătate, Conştiinţa noastră şi Judecata Internă sunt eliberate prin descărcare electronică. Atunci vom trece prin toată viaţa noastră retrospectiv. Descărcarea este atât de puternică încât omul cade apoi într-o stare de comă şi de vise incoerente. Numai cel care posedă ceea ce se numeşte suflet (vorbind într-un limbaj riguros) poate să reziste descărcării electronice fără să-şi piardă Conştiinţa. (Dacă utilizăm această formă generică, termenul „suflet", este pentru ca oamenii să ne înţeleagă. Cu adevărat, fiinţa umană nu are încă suflet; ceea ce are este un embrion numit Conştiinţă, Esenţă, cu posibilităţi latente pentru a germina, creşte şi a se transforma în Suflet adevărat.)

După trei zile şi jumătate, Esenţa intră într-o stare de inconştienţă de tip lunar. În momentul morţii ne retrăim viaţa în mod retrospectiv sub formă de descărcări electrice, însă foarte rapid şi teribil (mulţi sunt cei care povestesc despre prima judecată sau retrospectiva rapidă pe care o trăieşte Esenţa înainte de pericolul iminent de a pierde corpul fizic).

După cum am spus, defunctul trebuie să treacă prin a doua judecată sau retrospecţie. Trebuie să retrăim în Lumea Astrală întreaga existenţă pe care am trăit-o, însă aceasta se face natural, cu timpul, defunctul identificându-se cu retrospecţia, gustând fiecare vârstă a vieţii pe care a sfârşit-o.

Dacă era de 80 de ani, de exemplu, la un moment dat el îşi va alinta nepoţii, se va aşeza la masă, se va culca în acelaşi pat etc. Pe măsură ce trece timpul, el se adaptează la alte circumstanţe ale propriei existenţe; şi imediat se va simţi la 79 de ani sau 77 de ani sau 60 etc. etc. Şi dacă el trăia în altă casă la vârsta de 60 de ani, se va vedea locuind în acea casă şi făcând aceleaşi lucruri pe care le-a făcut şi, sub aspect psihologic va retrăi aceleaşi senzaţii pe care le-a trăit la acea vârstă şi, dacă la vârsta de 50 de ani a trăit în alt oraş, se va vedea în altă casă.

Odată cu schimbarea aspectului psihologic, se schimbă şi fizionomia, în acord cu vârsta pe care trebuie s-o retrăiască; de exemplu, la vârsta de 20 de ani el va avea aceeaşi fizionomie ca la 20 de ani, iar la vârsta de 10 ani, se va vedea copil şi când soseşte momentul terminării retrospectivei asupra existenţei trecute, întreaga sa viaţă va fi redusă la sume şi resturi de operaţii matematice; aceasta este foarte util pentru Conştiinţă.

Terminând munca retrospectivă, este clar că suntem conştienţi de rezultatul final al vieţii trecute. Atunci şi numai în acel moment toate persoanele care nu sunt definitiv pierdute iau decizia să-şi corecteze greşelile şi să plătească pentru ceea ce au făcut.

Judecata Finală este cea care decide şansa de a ne reîncarna. Când defunctul retrăieşte retrospectiv întreaga viaţă trecută, atunci el trebuie să se prezinte în faţa TRIBUNALULUI KARMEI pentru a fi judecat. (Vezi broşura „Legea Karmei”.)

Legenda lui ZOROASTRU spune: „Toţi cei ale căror fapte bune cântăresc cu 3 grame mai mult decât faptele rele, merg în cer; toţi cei care au păcate mai multe, în infern; însă cel pentru care acestea sunt

egale, merge în Hamistikan până va primi un nou corp".

Inevitabil, o dată ce şi-a retrăit viaţa aşa cum a fost, defunctul se va prezenta în faţa Tribunalului Legii, în faţa Seniorilor Karmei. Aceasta înseamnă prezentarea în faţa Tribunalelor Zeilor sau a Justiţiei Obiective; aceste Tribunale sunt total diferite de cele ale justiţiei subiective terestre. În Tribunalul Justiţiei Obiective guvernează doar Adevărul şi Mila, pentru că Justiţia e întotdeauna însoţită de Milă.

Există patru stări de CONŞTIINŢĂ posibile pentru om: SOMNUL, STAREA DE VEGHE, AUTO CONŞTIINŢA şi CONŞTIINŢA OBIECTIVĂ.

Din această judecată, din această sentinţă, rezultă viitorul dezîncarnatului.

Căile care urmează sunt trei:

1. O vacanţă în Lumile Superioare înainte de reîntoarcerea în această lume. Această cale este pentru persoanele care o merită.

2. Reîntoarcerea mediată sau imediată la o nouă matrice. Este reîntoarcerea sau regresia în această lume dureroasă.

3. Coborârea în lumile Infernale până la a Doua Moarte de care ne vorbeşte Apocalipsa Sfântului Ioan şi Evanghelia Cristosului.

Evident că persoanele care ajung la ascensiunea în Lumile Superioare trec printr-o perioadă de mare fericire. Normal, sufletul sau mai corect Conştiinţa, este îmbuteliată în Eul psihologiei experimentale, în Egoul care, cum am spus deja, este suma diferitelor elemente inumane; atunci când aceste persoane urcă în lumile superioare abandonează temporar Egoul.

În acest caz, Conştiinţa, Esenţa, Buddhata, sau oricum am numi-o, iese din temniţa oribilă care este Egoul, Eul, pentru a urca în faimosul „Devachan", de care ne vorbesc hinduşii, o regiune de fericire inefabilă în Lumea Mentalului Superior al Universului. Acolo se bucură de o fericire autentică, acolo se află dezîncarnaţii care şi-au părăsit în timp familiile, pentru a-şi regăsi Esenţele.

După aceasta, Esenţa sau Conştiinţa abandonează Lumea Mentalului pentru a intra în Lumea Cauzelor Naturale. Lumea Cauzală este grandioasă, minunată. În Lumea Cauzală răsună toate armoniile Universului, acolo se ascultă melodiile Infinitului. În fiecare planetă există sunete multiple, adunate ele dau nota sinteză, nota cheie a planetei. Totalitatea notelor cheie ale fiecărei lumi răsună minunat în corul imens al spaţiului înstelat. Aceasta produce o bucurie inefabilă în

Conştiinţa tuturor acelora care au atins fericirea în Lumea Cauzală.

De asemenea, îi regăsim în Lumea Cauzelor Naturale pe Domnii Legii; ei pedepsesc şi recompensează popoarele şi oamenii. Îi regăsim în Lumea Cauzelor Naturale pe Oamenii adevăraţi, pe Oamenii Cauzali, care lucrează acolo pentru umanitate. În Lumea Cauzelor naturale regăsim toate Principiile: Principiile Focului, Aerului, Apei şi Pământului.

Viaţa palpită intens în Lumea Cauzelor Naturale. Lumea Cauzală este foarte frumoasă; ea străluceşte de un albastru profund, intens ca o noapte plină de stele, iluminată de lună. Nu înseamnă că nu sunt şi alte culori, însă culoarea de bază, fundamentală, e albastrul intens, ca al unei nopţi profunde, luminoase, înstelate.

Cei care trăiesc în această regiune sunt fericiţi în sensul cel mai transcendental al cuvântului, dar soseşte timpul când recompensa încetează. Această recompensă are o limită şi soseşte momentul în care Esenţa care a intrat în Lumea Cauzală trebuie să se întoarcă, să regreseze şi să coboare inevitabil pentru a intra din nou în Ego, în Eul psihologiei experimentale.

După aceea, acest tip de Esenţe vin să impregneze ovulul fecundat pentru a forma un nou corp fizic, să se reîncorporeze într-un nou corp fizic, să se reîntoarcă în lume.

Alta este calea pe care o iau persoanele care coboară în Lumile Infernale. Sunt persoane care şi-au terminat timpul, ciclul de manifestare sau cei care sunt teribil de perverşi. Aceste persoane involuează fără îndoială în adâncurile pământului… (Vezi broşura „Transmigraţia sufletelor”.)

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

„Pare straniu că multe persoane pot crede că în plan astral există saloane de magie în cimitire.

Aceste sărmane saloane absorb întreaga putreziciune a cimitirelor, iar magii negri ai numitelor saloane utilizează pentru scopurile lor infernale toate oribilele elemente ale cimitirului.

Există în mediul astral al cimitirelor mulţi vampiri astrali care se hrănesc cu emanaţiile cadaverice şi cu putreziciune; aceşti vampiri sunt folosiţi de către magii negri pentru daune inamicilor.

Aşa cum pământul inspiră şi expiră, ca şi noi, cimitirele constituie mari focare de infecţie pentru oraşe. Din cimitire se iveşte ciuma, tifosul, variola, tot felul de epidemii.

Pământul cimitirelor inspiră oxigen şi expiră epidemii. Oamenii de ştiinţă au văzut că pământul inspiră şi expiră. De aceea afirmaţiile noastre sunt riguros ştiinţifice. Ele vin pentru ca autoritatea igienei şi a sănătăţii publice să construiască sau să instaleze crematorii în locul cimitirelor".

Samael Aun Weor: „*Medicină Ocultă şi Magie Practică".*

Î.

— Este mult de când tatăl meu a murit, eram la priveghi cu alte persoane. Aceste persoane m-au însoţit, când, pentru un moment, am adormit; şi dintr-odată l-am văzut pe tatăl meu care intra în camera în care eram; avea mâinile în buzunar şi m-a întrebat cine a murit, cine era persoana care era în sicriu şi în acest timp, mă gândeam că tatăl meu era cel care a murit şi care îmi vorbea. Puteţi să-mi explicaţi acest fenomen?

R.

— Este indispensabil să înţelegem că oamenii nu se preocupă niciodată în timpul vieţii de trezirea Conştiinţei. Într-adevăr, toate persoanele societăţii au Conştiinţa total adormită. E clar că după moarte, animalul intelectual numit greşit om îşi continuă viaţa visând; dacă unui dezîncarnat i s-ar spune că este mort nu ar crede.

Dezîncarnaţii cred întotdeauna că trăiesc, căci moartea nu are nimic ciudat pentru ei. Ei văd întotdeauna acelaşi soare, aceleaşi păsări zburând printre arborii grădinii. Morţii, după marea trecere, se plimbă întotdeauna pe străzile oraşului sau în acelaşi cartier din locul unde au murit. Normal, ei fac întotdeauna o muncă, se aşază la masa casei lor, ajung chiar să se culce în patul lor; acest defunct nu se gândeşte niciodată că a trecut dincolo. Se simte întotdeauna viu, aici şi acum.

În aceste condiţii, văzând corpul în sicriu, ei cred că e o altă persoană. Nu se gândesc că este propriul lor corp, propriul vehicul care este acolo. Este cruda realitate a faptelor. De aceea această

experienţă intimă nu este ciudată.

Î.

— De ce copiii pot vedea dezîncarnaţii şi adulţii, nu? Fiul meu mai mic l-a văzut pe tatăl meu care este mort şi chiar vorbea cu el.

R.

— În numele adevărului, trebuie să clarificăm şi să spunem anumite lucruri. Trebuie să spunem că copiii sunt clarvăzători. Ni s-a spus că înainte să se închidă fontanela frontală a noului născut, omul poate vedea elemente suprasensibile, adică cele care nu aparţin lumii fizice, care sunt invizibile pentru adult.

Dacă fiinţa umană recucereşte aceasta în mental şi în inimă, regăseşte divina clarviziune, adică puterea de a vedea lucrurile oculte, necunoscute, misterul.

Î.

— Când murim există pericolul să ne pierdem sau ne aşteaptă cineva?

R.

— Cum să ne pierdem, dragă doamnă? Ce înseamnă aceasta?: să ne pierdem. Cineva se pierde în casă? O persoană care este moartă nu se poate pierde. Am vorbit deja foarte clar, că în timpul primelor zile continuăm să trăim în aceeaşi casă în care am murit. Există multe mărturii care o dovedesc. Când murim, îi regăsim pe cei dragi care au murit înaintea noastră, adică părinţii sau prietenii.

Î.

— Putem să ne recunoaştem părinţii şi prietenii pe care-i întâlnim când suntem dezîncarnaţi?

R.

— Poţi să-ţi recunoşti mama care este moartă, tatăl, prietenii, părinţii, poţi să nu-i recunoşti pe cei dragi?

Întrebarea ta este ciudată. Este clar că orice fiu îşi poate recunoaşte mama. Este clar că noi toţi avem capacitatea de a recunoaşte toate persoanele pe care le-am cunoscut.

Î.

— Când murim, suferim de singurătate?

R.

— Depinde de persoană. Egoistul, adică cel care se închide, mizantropul, cel care nu iubeşte pe nimeni, este clar că aceste persoane trebuie să treacă prin amărăciunea singurătăţii. După moarte ei trebuie să retrăiască aceleaşi circumstanţe ale singurătăţii. Trebuie să retrăim aceleaşi stări de singurătate în regiunea morţii.

Î.

— De ce ne este teamă gândindu-ne la moarte? De ce ne ataşăm de viaţă?

R.

— Dorinţa de a trăi este foarte mare. Toate fiinţele umane vor să trăiască. Sunt ataşate de viaţa senzorială. E clar că adeziunea, ataşamentul, dorinţa, existenţa materială ne fascinează. În aceste condiţii, în niciun caz nu vrem să murim. Ne e teamă să murim, vrem întotdeauna să trăim. Dacă oamenii ar ajunge, prin înţelegere, să-şi piardă dorinţa vieţii materiale, atunci teama de a muri ar dispărea. Oricine ajunge să-şi piardă teama când înţelege că existenţa este o iluzie, când vede că nimic nu este permanent în această lume. Lucrurile, ideile, persoanele trec.

Î.

— De ce când visez întotdeauna cu părinţii mei care sunt morţi vorbesc cu ei şi ei îmi răspund că nu sunt morţi şi că sunt sănătoşi?

R.

— Dragă doamnă, această întrebare îmi place şi cu multă plăcere vă voi răspunde. Înainte de asta, trebuie să înţelegeţi ceea ce reprezintă procesul somnului. Este clar că somnul este o mică moarte, spunând într-un mod comun. În timpul orelor de somn, sufletul (vorbind în general) iese din corpul fizic şi ia diferite drumuri, intră în contact cu cei care sunt morţi, ajunge chiar să vorbească cu ei.

Este clar că morţii nu cred niciodată că sunt morţi pentru că în

timpul vieţii lor n-au fost niciodată preocupaţi să-şi trezească Conştiinţa. Ei cred întotdeauna că sunt vii. De aceea veţi înţelege de ce sufletele acestor morţi fac această afirmaţie.

Î.

— De ce spiritualiştii au o predilecţie specială pentru a invoca defuncţii?

R.

— Bun, astfel învaţă ei de la Maeştrii lor; Allan Kardec, Leon Denis şi mulţi alţii; grav este că aceşti autori n-au făcut investigaţii în fondul acestei probleme.

Înainte de toate, stimate domn, să ştiţi că toate fiinţele umane au un Eu, un Ego, Eul însuşi, Sinele însuşi.

Vă rog, nu vă gândiţi că acest Eu este cel mai bun; studiaţi „Cartea morţilor" a vechilor egipteni şi veţi înţelege ceea ce vă spun.

Aţi citit Faust al lui Goethe? Ah!, dacă aţi şti cine este Mefistofel, mi-aţi da dreptate; Mefistofel este indiscutabil caracterul tenebros, Egoul, Eul, Eul însuşi.

Ceea ce intră în corpul Mediumului spiritualist este Eul defunctului, Ahriman, Mefistofel. Este indiscutabil că acest Eu personifică toate defectele noastre psihologice, toate greşelile noastre.

FIINŢA defunctului nu vine niciodată la o şedinţă de spiritism. Trebuie să faceţi diferenţă între FIINŢĂ şi EU, cine ajunge la aceste şedinţe este Satan, Eul însuşi.

Doresc să înţelegeţi că aceasta este Legea Acţiunii şi Reacţiunii; persoanele care îşi împrumută corpul, materia lor, Eurilor morţii, lui Mefistofel, Satan, în următoarea lor viaţă vor avea epilepsie.

Î.

— Puteţi să-mi spuneţi ce este Fiinţa?

R.

— FIINŢA este FIINŢA şi raţiunea de a fi a FIINŢEI este însăşi FIINŢA; FIINŢA este Divină, Scânteia Nemuritoare a tuturor fiinţelor umane, fără început şi fără sfârşit, extrem de divină.

Totuşi, fiinţele umane nu au această scânteie în corpul lor; însă

dacă sanctificăm şi eliminăm Eul Păcătos, pe Mefistofel, este clar că într-o zi Scânteia va putea intra în corpurile noastre. Acum vă invit să înţelegeţi ce este FIINŢA.

Î.

— După moarte, o persoană îşi aminteşte de întreaga viaţă care a trecut?

R.

— Domnişoară, trebuie să ştiţi că după ce au lăsat corpul fizic toţi defuncţii trăiesc retrospectiv viaţa care a trecut. Dezîncarnaţii vor începe să retrăiască momentul care precede moartea; de aceea, în timpul primelor zile, cum am spus, va trăi în familie, în casa sa, în oraşul său, în biroul său, la munca sa; după aceea va continua să vadă toate aceste lucruri. În fiecare moment al existenţei trecute vor repeta aceleaşi drame, aceleaşi cuvinte, aceleaşi scene etc. Ultima parte retrospectivă este aceea a copilăriei; o dată terminată retrospecţia, trebuie să ne prezentăm în faţa Tribunalului Justiţiei Divine; Îngerii Legii ne judecă pentru actele noastre, pentru faptele noastre.

18

Trei căi se deschid pentru dezîncarnat. Prima, o vacanţă în regiunile luminoase ale spaţiului infinit înainte de a se întoarce pentru a lua un corp uman. A doua, întoarcerea la o nouă matrice imediat sau după un anumit timp. A treia, întoarcerea în lumile infernale, în interiorul planetei în care trăim.

Î.

— Este posibil ca această retrospecţie să se facă în timpul vieţii?

R.

— Multe persoane care sunt pe punctul de a se îneca îşi retrăiesc viaţa retrospectiv; acelaşi lucru se întâmplă cu persoanele care sunt pregătite pentru moarte dintr-un motiv sau altul.

Î.

— Mai demult, la mătuşa mea, care avea un magazin, într-o

noapte când ploua tare, a sosit un domn foarte serios, care nu voia să i se vadă faţa; purta o pălărie cu boruri mari şi era îmbrăcat cu o haină neagră cu gulerul ridicat. Acest domn a întrebat dacă poate lăsa un cufăr mic acolo, susţinând că, datorită ploii, era mai bine să-l lase acolo decât să meargă până acasă. A doua zi dimineaţa urma să vină să-l ia. Mătuşa mea a luat cufărul şi l-a pus pe un raft în magazin. Când a sosit din nou domnul misterios, a observat că nu avea picioare şi pe moment a dispărut ca şi cum ar fi fost o umbră în noapte. S-a simţit cuprinsă de frig şi s-a gândit că aceasta nu era normal.

În ziua următoare, a povestit altor persoane ce s-a întâmplat şi cum persoana nu s-a prezentat să-şi ia cufărul, cei care cunoşteau povestea i-au recomandat să deschidă cufărul. Ea l-a deschis şi a găsit în cufăr lucrurile unui mort, iar în fundul cufărului era o cantitate mare de monede de aur. Femeia era atât de nervoasă încât a decis să dea cufărul altei persoane pentru că nu mai voia să ştie nimic de toate acestea. Sunteţi atât de amabil Maestre, să ne explicaţi ceva în legătură cu acest eveniment?

R.

— Cu multă plăcere, vreau să vă dau o explicaţie în legătură cu acest caz. Cu siguranţă, acest personaj straniu îmbrăcat când s-a prezentat în acel loc era un dezîncarnat, fantoma unui defunct.

Este clar că fantoma a abandonat pentru un moment dimensiunea necunoscută pentru a intra în această lume fizică tridimensională.

Este de netăgăduit că această fantomă a făcut cadou acest cufăr persoanei acestei relatări. Este păcat că doamna nu a fost capabilă să înţeleagă faptul şi, plină de frică, a făcut cadou altora ceea ce îi era destinat ei. Puteţi să vedeţi ce înseamnă frica. Această doamnă putea să-şi îmbunătăţească situaţia cu acest noroc frumos; însă ea nu a profitat de frumuseţea ocaziei care i s-a ivit.

Este interesant să înţelegem că această fantomă în afară de faptul că putea să se materializeze în lumea fizică ştia să facă un cadou, ducând cufărul din locul unde se afla până la a-l depune în mâinile acestei doamne. Acest tip de materializări sunt într-adevăr senzaţionale.

Î.

— Atunci, Maestre, nu trebuie să lăsăm să treacă aceste ocazii când ele se ivesc, chiar dacă ne este teamă?

R.

— Distinsă doamnă, permiteţi-mi să vă spun că teama este ceva execrabil; naţiunile se înarmează din frică, se războiesc din frică; oamenii poartă pistol la centură din frică şi omoară din frică. De ce ne temem? Noi toţi trebuie să murim mai devreme sau mai târziu. Cel mai bun lucru pe care-l putea face această doamnă din povestire era să pună înapoi lucrurile în cufăr şi să profite de bani, făcând multe opere de binefacere şi beneficiind şi ea însăşi.

Î.

— În oraşul în care am trăit era un bătrân care îmi povestea toate lucrurile neobişnuite, bizare care s-au întâmplat în împrejurimi. Odată mi-a povestit cazul unui ţăran care avea o problemă cu poliţistul satului şi a ajuns la tribunal datorită acestei probleme; această problemă a sfârşit cu lovituri de cuţit; poliţistul a murit şi ţăranul l-a ascuns într-un tufiş de pe marginea râului.

După puţin timp, vecinii, ştiau că ţăranul era în fiecare noapte vizitat de mort şi vorbea cu el; multe persoane au auzit ce vorbea cu defunctul, el cerând milă şi iertare pentru crima săvârşită. Vecinii au decis să-l chestioneze asupra crimei pe care am menţionat-o şi ţăranul a mărturisit că poliţistul a dispărut şi a arătat locul unde se află. Cu adevărat, mai târziu l-au găsit în stare de putrefacţie.

După un timp ţăranul a făcut slujbă pentru defunct, iar acesta l-a lăsat în pace pentru totdeauna. Maestre, este posibil ca totul să se fi derulat aşa cum spune povestirea?

R.

— Extraordinară această relatare, prietene. Cred că ex-personalitatea mortului se făcea vizibilă şi tangibilă în câteva locuri înainte de a se dizolva.

Acum îmi permit să repet că nu era nici Sufletul nici Spiritul defuncţilor ceea ce se făcea vizibil sau se manifesta în lumea fizică, ci ex-personalitatea lor. Acestea, pentru că sunt de natură aproape fizică, se pot manifesta în această lume tridimensională, în special în primele trei zile de la moarte. Astfel trebuie să înţelegem cazul pe care ni l-aţi

povestit. E clar că, cu rugăciuni şi ritualuri fantoma răzbunătoare se poate îndepărta.

Fără îndoială că sângele are o putere magică, foarte specială. Pe bună dreptate Goethe spunea: „*acesta este un fluid foarte special*". Autorul lui „Zarathustra", Friedrich Nietzsche, spunea: „*Scrie cu sânge şi vei învăţa că sângele este Spirit*".

Există anumite relaţii între asasin şi victima sa. Cauza este sângele; cu pierderea acestui fluid vital victima, datorită acestui agent, se poate face vizibilă şi tangibilă în faţa asasinului său.

În lumile orientale există câteva secte de magie neagră care invocă morţii: fanaticii dansează într-un mod din ce în ce mai frenetic tăindu-se reciproc cu cuţitul. E clar că sângele este vărsat şi prin acest fluid demonii invocaţi se materializează şi devin în întregime vizibili şi tangibili în lumea fizică.

Este clar că aceşti vrăjitori dansatori sunt candidaţi siguri pentru Abis şi a Doua Moarte.

Cunosc cazuri extraordinare de materializare. Sunt deja câţiva ani de când Maestrul Gargha Kuichines (Juilo Medina) era pe aceste pământuri mexicane, am fost martorii unui caz realmente insolit. Amândoi mergeam pe Calea 5 Mai, când, la un colţ, am văzut un prieten licenţiat, al cărui nume nu îl menţionez, care se dedicase practicii Hatha-Yogăi.

Ne-am apropiat de el. Eu personal am dat mâna cu el şi l-am salutat cu multă atenţie, eram prieteni. Toţi trei am vorbit în acel colţ; oamenii ne ocoleau. Ne-am spus „la revedere" şi licenţiatul şi-a continuat drumul pe aceeaşi Cale (5 Mai), până la parcul cu plopi central. Purta o pălărie albă cu o ţintă neagră, aceasta ne-a frapat, pentru că el niciodată nu a purtat pălărie.

I-am explicat lui Julio Medina că nu am făcut prezentările pentru că acest domn s-a dedicat Hatha-Yogăi şi nu mai puteau să aibă nicio afinitate.

Pentru a clarifica, spunem că acest licenţiat era judecător şi că, uneori, studia Gnoza cu noi. După aceea ne-am continuat drumul.

Câteva zile mai târziu m-am întâlnit cu prietenul meu Salas Linares în oraşul Santiago de Tepalatlalpan şi i-am povestit acestea. Surpriza mea a fost aşa de mare când prietenul mi-a adus la cunoştinţă că licenţiatul de care am vorbit înainte şi cu care m-am întâlnit pe Calea 5 Mai murise de câteva zile.

Apoi cu multă emfază mi-a explicat cazul. Ai vorbit cu un mort, mi-a explicat Alejandro, ai vorbit cu un defunct; când s-a întâmplat, în ziua întâlnirii tale, acest defunct a murit într-un accident de maşină, în afară oraşului México, în nordul ţării.

Puteţi vedea că este un alt tip de materializare şi cred că ex-personalitatea era cu adevărat cea care se făcea vizibilă şi tangibilă în amiaza zilei în faţa tuturor persoanelor şi în lumina soarelui.

Î.

— Dumneavoastră, Maestre, nu aţi putut face diferenţa când aţi dat mâna dacă era o persoană vie sau moartă?

R.

— Distinsă domnişoară doresc să vă spun că ex-personalitatea unui mort e atât de asemănătoare persoanei fizice care trăieşte, încât, sincer, nu este nicio diferenţă, între vii şi morţi. Unicul lucru care era puţin ciudat era răceala mâinii sale, frig tipic cadavrului, este clar, răceala unui mort. Acest om vorbea cu o voce de mort şi presimţeam ceva în legătură cu moartea; simţeam ca şi cum el era mort şi era adevărat.

Când am subliniat ideea că ex-personalitatea defuncţilor este cea care se face vizibilă şi tangibilă, nu am îndepărtat posibilitatea că dezîncarnaţii pot de asemenea, în unele ocazii, să se materializeze în această lume tridimensională şi în absenţa totală a ex-personalităţii funerare.

Î.

— O prietenă de-a mea mi-a povestit într-o zi că atunci când tatăl ei a murit se afla în Los Angeles, în California, şi a ajuns acasă când tatăl său era deja îngropat. De aceea nu l-a putut vedea.

După acea zi, în toate nopţile se culca în camera tatălui său şi dorea ca el să se materializeze pentru ca să-l poată vedea. Într-o noapte era culcată şi a văzut o mână care se aşeza pe una din mobilele din cameră; a ţipat de frică şi în acelaşi timp a auzit o voce spunând: „*Să nu-ţi fie frică, Maria; eu sunt, tatăl tău, vreau să mă vezi în întregime dar dacă tu nu poţi să suporţi plec şi te implor să nu mă mai chemi şi să mă laşi în pace*”.

Î.

— Puteţi, Maestre, să-mi explicaţi dacă Sufletul sau ex-personalitatea defunctului era cea care se făcea vizibilă şi tangibilă?

R.

— Văd problema doamnei prezentată aici ca fiind foarte interesantă. Vreau să vă spun, prieteni, că ex-personalitatea defuncţilor în mod normal trăieşte în cavou, dar uneori ea iese pentru a se face vizibilă într-un loc sau, pur şi simplu, pentru a vizita pe cineva.

Fără îndoială că în acest caz nu a fost propriu-zis ex-personalitatea mortului cea care s-a făcut vizibilă şi tangibilă, ci fantoma defunctului, sufletul mortului. Aceasta ne indică discernământul acestuia, cuvintele, prudenţa lui etc.

Î.

— Maestre, ne-aţi spus că nu este niciun mâine pentru personalitatea mortului şi că, corpul Eteric se dezintegrează puţin câte puţin. Vreau să ştiu dacă personalitatea se dezintegrează mai lent decât Corpul Fizic.

R.

— Întrebarea pusă de audient mi se pare foarte interesantă şi răspund cu plăcere.

Fără discuţie, ex-personalitatea se dezintegrează mai târziu decât corpul vital eliminat. Cu aceasta vreau să spun că Corpul Vital se descompune pe măsură ce se dezintegrează Copul Fizic în mormânt.

Personalitatea este diferită. Personalitatea prinde forţă odată cu timpul, cu diferitele experienţe al vieţii. Aceasta o face să dureze mai mult; este o notă energetică foarte solidă, ea poate rezista de-a lungul mai multor ani.

Nu este exagerat să afirmăm că personalitatea dezîncarnată poate supravieţui secole întregi; este curios să vedem că anumite personalităţi dezîncarnate vorbesc între ele.

Acum vorbesc de ceva ce vă poate părea ciudat; pot să număr 10 personalităţi dezîncarnate corespunzând aceluiaşi proprietar adică, 10 reîntoarceri ale aceluiaşi Ego. Le-am văzut schimbând opinii subiective, reunite, prin afinităţi psihice.

Doresc să lămuresc în plus aceasta pentru a evita confuzia; vă spuneam că o persoană nu se naşte cu personalitate, că trebuie să o formeze, aceasta este posibil în timpul primilor ani ai copilăriei; de asemenea am afirmat că în momentul morţii personalitatea merge în cavou şi că uneori ea merge inconştient prin cimitir sau iese din mormânt.

Acum puteţi să vă gândiţi pentru o clipă la un Ego care după fiecare întoarcere scapă din Corpul Fizic. E clar că lasă în urmă personalitatea.

Dacă rămân, de exemplu, 10 vieţi ale unui aceluiaşi Ego, vor fi 10 personalităţi diferite şi acestea se pot reuni prin afinităţi să vorbească în cimitir şi să schimbe opinii subiective.

Fără îndoială, aceste ex-personalităţi îşi pierd forţa puţin câte puţin, se sting extraordinar până la a se dezintegra radical.

Însă amintirea acestei personalităţi continuă în Lumea Cauzală, în Arhivele Akashice ale Naturii.

Îmi amintesc o existenţă veche pe care am avut-o ca militar în timpul Renaşterii în antica Europă; eram la un moment dat în Lumea Cauzelor Naturii ca Om Cauzal, şi mă gândeam să scot din Arhivele Sacre din această Regiune, amintirile acestei personalităţi. Rezultatul a fost extraordinar: am văzut acel militar îmbrăcat în costumul epocii în care trăia; scoţându-şi sabia şi atacându-mă violent; nu mi-a fost dificil să-l conjur pentru a-l pune din nou în arhive.

Aceasta înseamnă că în Lumile Cauzelor Naturale toate amintirile trăiesc; este realitatea şi aceasta este ceva ce îi poate surprinde pe mulţi studenţi esoterişti şi ocultişti.